

Sygn. akt: I 1 C 783/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I1 Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Kokowska-Kuternoga

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Maja Żyrek

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2018 r. w Gdyni

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B.

przeciwko T. W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego T. W. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 3260, 67 zł (trzy tysiące dwieście sześćdziesiąt 67/100 złotych) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP nie więcej niż maksymalne odsetki za opóźnienie od dnia 16.12.2015r. do dnia zapłaty ;

II zasądzoną w pk-cie I kwotę rozkłada na 12 rat po 250 zł i ostatnia 13-ą w wysokości 260, 67 zł płatnych do 10-go dnia każdego miesiąca poczynając od uprawomocnienia się wyroku z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności każdej z rat;

III oddala powództwo w pozostałej części;

IV koszty postępowania ustala na kwotę 2717 zł i nie obciąża pozwanego T. W. kosztami procesu;

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w B. wystąpił z żądaniem zasądzenia od pozwanego, T. W. ,kwoty 8110,67 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 16 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty i obciążenia pozwanego kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu podano, że pozwany zobowiązał się poprzez podpisanie weksla dnia 13 listopada 2014 r. do zapłaty w dniu 1 grudnia 2015 r. kwoty wskazanej w wekslu w wysokości 8110,67 zł. Z tego względu strona powodowa wezwała w dniu 15 listopada 2015 r. pozwanego do wykupu weksla, pozwany nie wpłacił jednak nic do dnia wniesienia pozwu. Strona powodowa wskazała, że pozwany podpisując kalendarz spłat raty znał dobrze wysokość zobowiązania i termin spłaty. Ponadto strona powodowa wskazała, że podjęła bezskuteczną próbę pozasądowego rozwiązania sporu poprzez pisemne wezwanie pozwanego do dobrowolnego spełnienia świadczenia. Powód wywiódł też swoją legitymację czynną do wniesienia pozwu w niniejszej sprawie na podstawie cesji wierzytelności dołączając na wezwanie Sądu oprócz umowy cesji – odpisy z KRS.

Słuchany informacyjnie na rozprawie w dniu 15.6.2018r pozwany wskazał, że spłaca dług po 250 zł miesięcznie, poczynając od grudnia 2016r i spłacił już 4650 zł okazując dowody wpłat i uznając żądanie pozwu co do zasady. Wskazał także, że jego zdaniem pozew jest niezasadny, bowiem spłaca raty zgodnie z zawartą ustnie przez telefon umową o rozłożenie długu na raty.

Reasumując, powód wskazał, iż wobec zaprzestania dokonywania spłat rat w terminie zaistniały przesłanki do skutecznego wypowiedzenia umowy, również weksel został wypełniony w sposób prawidłowy zgodnie z deklaracją wekslową, która uprawniała do jego wypełnienia. W ocenie powoda weksel został prawidłowo przedstawiony do zapłaty pismem z dnia 15 listopada 2015 r., albowiem pismo to zawierało wskazanie na podstawę wypełnienia weksla oraz rozliczenie sumy wekslowej. Podkreślił też, że weksel ten nie został wykupiony w terminie.

Z uwagi na treść art. 505¹ kpc niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 15 listopada 2015r pozwanemu została wypowiedziana umowa pożyczki nr (...) i został wezwany do zapłaty kwoty 8110, 67 zł zaległych rat pożyczki z zachowaniem terminu 30 dni wypowiedzenia, co czyni zobowiązania pozwanego dotyczące ww. umowy wymagalnymi. Jednocześnie strona powodowa oświadczyła, iż zawiadania pozwanego, że zgodnie z postanowieniami ww. umowy oraz deklaracji wekslowej wystawiony przez pozwanego weksel in blanco został wypełniony i w przypadku nie otrzymania zapłaty w ciągu najbliższych 30 dni, strona powodowa skieruje sprawę na drogę sądową do rozpoznania przez sąd powszechny.

Jednocześnie strona powodowa poinformowała pozwanego, że na dzień 15 listopada 2015r r. jego dług wynosi 8110,67 zł, na którą to kwotę składają się: kwota niespłaconej pożyczki – 6645, 00 zł oraz umowne odsetkiienne obliczone na podstawie pkt. 11.1 postanowień umowy – 15,62 zł , a także kwota obliczona na podstawie pkt. 9.2.a postanowień umowy- 31, 05 zł, kwota obliczona na podstawie pkt. 9.2.b postanowień umowy- 1329 zł, kwota obliczona na podstawie pkt. 9.2.c postanowień umowy- 90 zł.

Strona powodowa wypełniła weksel na kwotę 8110,67 zł na swoją rzecz z datą jego płatności określoną na dzień 15 grudnia 2015 r. i miejscem płatności w B..

Pozew w sprawie niniejszej został wniesiony w dniu 12 maja 2016 r.

Pozwany dokonał wpłat na poczet spłaty zadłużenia kwoty łącznie 4650 zł przed wniesieniem pozwu.

(...) spółka zoo w B. , widniejąca na wekslu przesłała restrukturyzację polegającą na podziale przez wydzielenie do (...) sp. zoo, a następnie połączenie (...) spółka zoo z (...) SA- powoda

dowód: weksel - k. 9; pismo z dnia 15.11.2015 r. zatytułowane: wypowiedzenie umowy pożyczki - k. 10, wyjaśnienia informacyjne pozwanego, k. 56-57- na nośniku, umowa cesji, k.11, odpisy z KRS , k. 28-39;

Sąd zważył, co następuje:

W świetle powyższego stanu faktycznego sprawy, ustalonego w oparciu o treść wymienionych wyżej dokumentów prywatnych, Sąd uznał, iż powództwo w zakresie żądania zasądzenia kwoty niezwróconej powodowi pożyczki wraz z przewidzianymi w niej opłatami i skapitalizowanymi odsetkami w łącznej wysokości 3260, 67 zł zasługiwało na uwzględnienie. W tym zakresie znajdowało ono bowiem oparcie w przedstawionym przez powoda, jako podstawie faktycznej żądania pozwu ,wekslu i umowie stron, samo zaś wyliczenie tej wysokości nie budziło wątpliwości Sądu. Pozwany zaś przyznał fakty przytoczone w pozwie i uznał roszczenie , wnosząc o uwzględnienie faktu, że spłacił ratami łącznie 4650 zł i nadal spłaca ratami miesięcznie po 250 zł uzgodnione telefonicznie z powodem .

W niniejszej sprawie strona powodowa dochodziła roszczenia na podstawie weksla, stąd też decydujące znaczenie miała ocena zasadności jej roszczenia w świetle prawa wekslowego.

Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 28.04.1936 r. Prawo wekslowe (Dz.U. z 1936 r., nr 37, poz.282 z późn. zm.) weksel własny zawiera: nazwę "weksel" w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono; przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej; oznaczenie terminu płatności; oznaczenie miejsca płatności; nazwisko osoby,

na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana; oznaczenie daty i miejsca wystawienia weksłu; podpis wystawcy weksłu.

W literaturze prawniczej powszechnie przyjmuje się, że weksel jest dokumentem sporządzonym w wymaganej przez prawo wekslowe formie, zawierającym zobowiązanie osób na nich podpisanych do zapłaty określonej sumy pieniężnej oznaczonej osobie w ustalonym terminie i miejscu. Jako papier wartościowy weksel ucieleśnia w sobie pewne prawo majątkowe i dokumentuje zobowiązanie osób, które go podpisały. Złożenie podpisu jest samodzielną podstawą i przyczyną powstania zobowiązania wekslowego; każda z osób, która sygnuje weksel staje się przez to dłużnikiem wekslowym. Tę ostatnią cechę charakterystyczną zobowiązania wekslowego doktryna prawnicza powszechnie określa jako abstrakcyjność. Innymi słowy poprzez podpisanie i wydanie weksła dłużnik wekslowy zaciąga wobec posiadacza weksła zobowiązanie, które jest oderwane od podstawy gospodarczej, w związku z którą weksel został wystawiony. Podstawa ta nie wpływa na ważność zobowiązania wekslowego, nawet jeżeli z jakichkolwiek przyczyn jest wadliwa. Posiadacz weksła, występując z roszczeniem zapłaty, nie jest zobowiązany do wykazywania istnienia podstawy gospodarczej; wystarczy, że załączy do pozwu prawidłowo wypełniony i niebudzący wątpliwości co do autentyczności dokument weksła wraz z wezwaniem do jego wykupu. W literaturze prawniczej panuje zgoda, że weksel może spełniać m.in. funkcję gwarancyjną, która polega na tym, że jeżeli wręczeniu weksła nie towarzyszy wola odnowienia dotychczasowego zobowiązania, weksel pełni funkcję zabezpieczającą określony stosunek cywilnoprawny. Wierzycielowi zatem obok roszczenia pierwotnego przysługuje nowe roszczenie – wekslowe. Wierzyciel jest uprawniony do dochodzenia swych roszczeń na podstawie stosunku cywilnoprawnego lub na podstawie weksła.

W niniejszej sprawie strona powodowa przedłożyła weksel, który zdaniem Sądu zawiera wszystkie ustawowe elementy weksła. Jednakże pozwany przedstawił dowody na okoliczność dokonania przed wniesieniem pozwu wpłat na łączną kwotę 4650 zł. Stąd roszczenie powoda zostało uwzględnione tylko w zakresie pozostałej do spłaty kwoty tj. 3260, 67 zł . Powód wykazał bowiem zarówno istnienie, jak i treści stosunku podstawowego, którego wykonanie przez pozwanego przedmiotowy weksel zabezpieczał, pozwany nie wykazał zaś, by sposób wypełnienia przez powoda weksła był niezgodny z podpisaną przez niego deklaracją wekslową, ale wykazał, że dokonywał spłaty zobowiązania w ratach , dokonał wpłaty 100 zł 7.12.2016r, i 9.1.2017r oraz 200 zł w dniu 7.10.2016r. Ponadto w okresie od lutego 2017rdo czerwca 2018r dokonywał wpłat po 250m zł miesięcznie.

Zasadność obciążenia pozwanego żądaniem zapłaty od tej należności odsetek umownych za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 16 grudnia 2015 r. tj. od dnia następnego po dniu płatności określonego w wekslu do dnia zapłaty też jest zasadne z uwagi na przedstawienie weksła wystawcy . Wierzyciel wystawcy, będący posiadaczem weksła, może ich dochodzić od dnia przedstawienia weksła do zapłaty. Przedstawienie weksła w rozumieniu art. 38 ustawy z 1936 r. Prawo wekslowe może nastąpić też w postępowaniu sądowym, gdyż złożenie w nim weksła umożliwia dłużnikowi uzyskanie takich samych informacji jak okazanie mu weksła przez jego posiadacza. Za datę przedstawienia weksła nie może być jednak uznana data wniesienia pozwu, lecz chwila kiedy dłużnik miał faktycznie możliwość zapoznania się ze złożonym wekslem (por. wyrok Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2010r., V CSK 461/09). Zdaniem Sądu, skutek w postaci wymagalności roszczenia z weksła wobec pozwanego nastąpił w dniu 15 grudnia 2015 r., to jest w dniu wskazanym na wekslu. Stąd odsetki od sumy wekslowej zostały zasądzone w pkt. I wyroku od dnia następnego po tym dniu, tj. od dnia 16 grudnia 2015 r.

Mając na uwadze fakt, że ustawa prawo wekslowe i ustawa kodeks postępowania cywilnego zostały zredagowane i uchwalone przez Sejm i Senat Rzeczypospolitej Polskiej, a sądy powszechne mają obowiązek stosować obowiązujące prawo, o ile nie jest sprzeczne z Konstytucją / por art. 83,87,88,95,118,120,121,173,178 Konstytucji/ w pkt. I wyroku Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę pozostałą po uiszczeniu przez Niego łącznie 4560 zł - 3260, 67zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie od dnia 18 maja 2017 r. do dnia zapłaty, uznając, że należność wekslowa w tym zakresie istnieje i nie została spełniona. Orzeczenie wydano w oparciu o brzmienie art. 101 w zw. z art. 103 i 48 pkt. 2 Prawa wekslowego, uznając, że nie są sprzeczne z Konstytucją.

W pkt. II wyroku, z uwagi na fakt, iż pozwany w toku procesu przedstawił swoją sytuację majątkową i podniósł okoliczność istnienia ustnej umowy ratalnej spłaty zadłużenie u powoda, na podstawie art. 320. kpc :” W szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.”. Przepis zawiera szczególną zasadę wyrokowania, określaną jako "moratorium sędziego"; obok charakteru procesowego ma on także cechy normy materialnoprawnej (m.in. K. P., M. P.). Podstawą zastosowania przepisu jest wyłącznie uznanie sądu, że zachodzą szczególnie uzasadnione wypadki. Ustanowiona w art. 320 k.p.c. norma ma charakter wyjątkowy i może być tym zastosowana jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Wynika to z faktu, iż dopuszcza ona znaczną ingerencję Sądu w stosunek cywilnoprawny stron procesu. W piśmiennictwie wyrażono przy tym pogląd, uznający wymienioną przesłankę za spełnioną jedynie wtedy, gdy w chwili wyrokowania są podstawy do przyjęcia, że ze względu na sytuację majątkową i rodzinną dłużnika oraz szczególny charakter sprawy, wyrok zasądzący całe świadczenie stanowiłby tytuł egzekucyjny bez szans na realizację. Prowadzenie egzekucji w tym zakresie narażałoby tylko wierzyciela na nieefektywne wydatki egzekucyjne, a dłużnika i osoby pozostające na jego utrzymaniu na utratę podstaw egzystencji (uchwała SN z dnia 15 grudnia 2006 r., sygn. III CZP 126/06, Biul. SN 2006/12/9), Sąd doszedł do przekonania, że problemy finansowe pozwanego są przejściowe i stanowią szczególną sytuację, w jakiej się znalazł w rozumieniu art. 320 kpc, niezawinioną przez niego i w związku z tym rozłożył zasądzoną należność na 12 rat po 250 zł i 13-ą w wysokości 260, 67 zł, uznając, że art. 320 kpc nie jest sprzeczny z Konstytucją.

Z uwagi na częściowe wygranie sprawy przez powoda, na podstawie art. 98 kpc na pozwanym ciąży obowiązek zwrotu powodowi poniesionych przez niego kosztów procesu proporcjonalnie do wygranej wysokości, na które składa się uiszczona przez powoda opłata od pozwu w wysokości 300 zł i wydatki poniesione w związku ze złożeniem do akt sprawy dokumentu pełnomocnictwa procesowego (17 zł) oraz zwrot kosztów zastępstwa procesowego powoda przez pełnomocnika będącego adwokatem. Wysokość tych kosztów w kwocie 2400 zł została ustalona w wysokości stawki minimalnej przewidzianej w §2 pkt. 3 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu, tj. 12 maja 2016 r.

Jednakże, Sąd nie obciążył pozwanego kosztami w tej sprawie z tych samych powodów, co rozłożył należność na raty.